

JE WARE IDENTITEIT

Werken aan de heelwording van je ziel.

JE WARE IDENTITEIT

Werken aan de heelwording van je ziel.

Michiel A.M. Arens

Mijn dank gaat uit naar René van Horen en Marijke Kaniok-Baaij. Zonder hun liefdevolle en kritische houding en ongelooflijke toewijding in het werk dat zij hiervoor verzet hebben, was dit boek niet tot stand gekomen.

In de teksten 'uit de praktijk' heb ik de woorden ego en ziel gebruikt. Het ego is daarin de naar de aarde gerichte ziel, de ziel, de naar God gerichte ziel.

Schrijver: Michiel A.M. Arens
ISBN: 9789403657769
Volledig herziene druk (3)
uitgeverij@jupiternederland.nl
© 2022 Michiel A.M. Arens
Februari 2026

Op zoek naar mijn ware identiteit

Er was een tijd waarin mijn leven er goed uitzag.

Tenminste, zo leek het.

Vrij jong al had ik een beeld van hoe ik later wilde wonen en leven. Dat beeld werd werkelijkheid. Een eigen bedrijf, zekerheid, een relatie, ruimte om te bewegen. Ik werkte hard, vaak meer dan gemiddeld, niet zozeer voor het geld, maar om ideeën vorm te geven. Ik hield ervan om iets te laten ontstaan. Wat ik niet had meegenomen in dat beeld, was de vraag of ik gelukkig was.

Niet omdat ik dat vergeten was, maar omdat het niet bij mij opkwam.

Geluk voelde vaag. Onbetrouwbaar zelfs. Ik zag mensen die zichzelf gelukkig noemden en bij nader inzien vooral hun best deden dat vol te houden. Anderen spraken er niet over en leken het juist te dragen. Maar het leven dat zij leidden, raakte mij niet.

En toch...

Er was iets in mij dat bleef kloppen.

Geen onvrede. Geen drama.

Eerder een zachte onrust. Een gevoel dat wat ik leefde, niet helemaal samenviel met wie ik was. Alsof ik aanwezig was, maar net naast mezelf stond.

Wat mij aantrok waren mensen die bij zichzelf bleven. Mensen die niet hoefden te reageren. Die niet afdwaalden, ook niet onder druk. Ik voelde onzag voor hen, zonder goed te weten waarom. Ik herkende iets wat ik niet kon uitleggen, maar wel kon voelen.

Mijn weg voerde langs veel vormen. Lichamelijk werk.

Trainingen. Stilte. Oefeningen waarin ik mijn gehechtheden tegenkwam. En ook langs spirituele paden waar werd gesproken over bewustzijn, groei en verlichting. Ik nam het serieus. Misschien té serieus.

Tot het moment waarop zelfs het zoeken vermoeiend werd.

Ik herinner mij dat ik een workshop gaf waarin alles gericht was op het bereiken van verlichting. De opdrachten die ik gaf werden aan mij teruggekoppeld en de deelnemers verwachtten een handtekening voor akkoord bij het overleggen van de resultaten. Toen ik op een formulier een smiley tekende waar een handtekening werd verwacht, werd dat niet gewaardeerd. Sommigen reageerden zelfs boos. Het raakte mij, niet vanwege hun reactie, maar omdat ik ineens scherp zag hoe diep de behoefte aan controle zat, maar ook gehechtheden aan de manier waarop verwacht werd dat resultaten werden bekrachtigd — destemeeer opmerkelijk omdat het een week lang ging over het kunnen loslaten van verwachtingen.

Langzaam begon iets in mij te dagen.

Niet spectaculair. Niet zichtbaar.

Maar onomkeerbaar.

Ik leefde zowel het materiële als het spirituele, maar geen van beide gaf antwoord op de vraag die steeds stiller, maar ook steeds helderder werd:

Waar gaat het leven eigenlijk over?

Geld bleek prettig, maar niet dragend.

Stilte waardevol, maar niet leidend.

Inzicht verhelderend, maar niet bevrijdend.

Wat zich uiteindelijk aandienende, kwam niet voort uit zoeken.

Het gebeurde.

Ik kan het niet anders beschrijven dan als een ontmoeting.

Geen visioen, geen verklaring. Eerder alsof iets ouds in mij werd aangeraakt. Alsof ik mij herinnerde wat ik altijd al wist, maar vergeten was.

Die ontmoeting liet mij stilvallen. Letterlijk.

Een paar dagen sprak ik nauwelijks. Mijn partner vroeg bezorgd of het wel goed met mij ging. En eerlijk gezegd: ik wist het niet.

Het voelde alsof mijn hart openlag en mijn denken even was uitgeschakeld.

En toch was er geen angst.

Alleen verwondering.

Vanaf dat moment veranderde mijn verhouding tot het leven.
Niet omdat alles makkelijker werd, maar omdat het minder van
mij werd. Dingen gebeurden. Woorden kwamen wanneer zij
nodig waren. Ik handelde, maar zonder het gevoel dat het van
mij was.

Ik noem dat de weg van moeiteloosheid.

Niet omdat het leven licht werd, maar omdat het niet meer
bevochten hoefde te worden.

Naast het materiële en het spirituele openbaarde zich een
derde weg. Een weg waarin wachten belangrijker werd dan
handelen. Waarin ideeën niet direct hoefden te worden
omgezet in vorm, maar mochten rijpen tot zij zich vanzelf
wilden tonen.

Dit boek is geen verslag van een afgeronde reis.

Het is ook geen handleiding.

Het is een uitnodiging.

**Misschien herken jij iets van die stille onrust, dat kloppen van
binnen, en lees je dit niet toevallig.**

Een uitnodiging om stil te worden bij dat wat zich in jou al lang
meldt.

Niet luid. Niet dwingend.

Maar trouw.

Je ware identiteit vraagt geen inspanning.

Zij vraagt ruimte.

En wat is dat dan: **Je ware identiteit?**

In dit universum is een universeel scheppingsprincipe werkzaam: dat van de bol. Sterren en planeten, maar ook de cel en zelfs de celkern volgen ditzelfde principe. Overal zien we dezelfde structuur: een bol met daarin een kern.

In die kern ligt de idee besloten. Denk aan atomen zoals uranium of plutonium, maar ook aan de aarde en de zon — en uiteindelijk aan onze eigen kleine wereld, onze microkosmos. Steeds opnieuw verschijnt dezelfde orde: een omhullende bol met een centrum waarin de essentie rust. Vanuit dat centrum gaat een werkzaamheid uit, een straling, zoals bij elk atoom en elke atoomkern.

In de kern bevindt zich steeds de bedoeling, het beeld, de oorspronkelijke idee. Dat geldt niet alleen voor de grote kosmische lichamen, maar ook voor de wereld waarin wij leven. Ook onze levensbol draagt in haar kern een idee: het beeld van de beelddrager — de goddelijke Geest-Ziel-Menselijke gestalte. Het archetypen van de oorspronkelijke mens.

Vanuit deze kern straalt de bedoeling ons wezen binnen. Wij ervaren dit als een roep, een kloppen, een innerlijke stem. Wanneer wij daarnaar luisteren, openbaart zich vanzelf de vorm die bij deze stralingswerkzaamheid hoort: de oorspronkelijke mens.

Meestal echter wordt deze straling afgedekt. Zij raakt overschaduwd door onze bezigheden, gehechtheden en de problemen van de persoonlijkheid. Zo zijn wij ziende blind en horende doof.

Wanneer wij ons hart openen voor de stralingswerkzaamheid van die kern, die Godsvonk, trekt zij vanzelf de bijbehorende vorm aan: de oorspronkelijke Geest-Ziele-Mens en openbaart zich onze ware identiteit, die als beeld altijd al in ons besloten lag.

Inhoudsopgave

1	Je ware identiteit	1
	<i>Uit de praktijk: Bidden? Ja. Maar hoe?</i>	<i>5</i>
2	Rust in vrede	9
	<i>Uit de praktijk: Wekken van de Ziel zonder hulp?</i>	<i>13</i>
3	Ben jij een eeuwigheidswezen?	17
	<i>Uit de praktijk: Een bericht van de ziel</i>	<i>21</i>
4	Van afgescheidenheid naar eenheid	27
	<i>Uit de praktijk: De weg van het conflictloze niet-ik</i>	<i>33</i>
5	Het vergeten doel van het mens-zijn op aarde	39
	<i>Uit de praktijk: Mijmeringen over geen gemakkelijke vraag</i>	<i>43</i>
6	Energie: een kwestie van gerichtheid	47
	<i>Uit de praktijk: Het wonderbare geheim van het hart</i>	<i>53</i>
7	Leven in het nu	57
	<i>Uit de praktijk: Als we vrij zijn van onze gehechtheden kan onze ziel tot leven komen</i>	<i>63</i>
8	Leven op basis van je ware identiteit	69
	<i>Uit de praktijk: Gesprek tussen het ego en de ziel</i>	<i>73</i>
9	De (vibratie)sleutel als toegang tot levensvelden	77
	<i>Uit de praktijk: Heelwording van je ziel, zo eenvoudig als het doen van de afwas</i>	<i>83</i>
10	Lichtbrengers	93
	<i>Uit de praktijk: Het ontstaan van een zienswijze.</i>	<i>97</i>

11	Gevangen in overtuigingen en programma's.....	101
	<i>Uit de praktijk: Alles in deze wereld is schijn. Of?</i>	109
12	Eén leven of een eeuwig leven?	113
	<i>Uit de praktijk: De revolutie van het mens-zijn. Heb ik dat in mij? Kan ik dat?.....</i>	119
13	Sleepankers.....	123
	<i>Uit de praktijk: hoe bereik ik geestelijke gezondheid?</i>	131
14	Waar je schat is, daar zal ook je hart zijn.....	135
	<i>Uit de praktijk: Eerst zien en dan geloven.</i>	143
15	Voorbij de muur: de opgang in het Licht	147
	<i>Uit de praktijk: Berusting of werkelijk begrip?.....</i>	151
16	Wie Go(e)d doet, Go(e)d ontmoet.....	155
	<i>Uit de praktijk: Gesprek over de bedoeling van het leven</i>	161
17	Het principe van de heelwording van je ziel	167
	<i>Uit de praktijk: Heimwee</i>	173
18	Wat is je relatie tot de Schepper?.....	177
	<i>Uit de praktijk: Ik ben wakker geschud.</i>	181
19	Mens en Schepper	185
	<i>Uit de praktijk: zelfovergave</i>	189
20	Wat is werkelijk en wat is waar?.....	193
	<i>Uit de praktijk: Al is de waarheid nog zo snel, de leugen achterhaalt haar wel.....</i>	197
21	Overtuigingen en programma's	203
	<i>Uit de praktijk: Focus, wie weet niet wat het is?.....</i>	207

22	Waarom harmonie en vrede er niet mogen zijn.....	211
	<i>Uit de praktijk: Iemand accepteren zoals hij/zij is. Kan ik dat?</i>	215
23	De heelwording van je ziel	219
	<i>Uit de praktijk: Geef de ziel haar ruimte.</i>	223
24	Het overwinnen van geboorte en dood	229
	<i>Uit de praktijk: Het lijkt wel alsof de wereld de verbinding met haar Ziel verloren is.</i>	235
25	Het wordt gedaan	239
	<i>Uit de praktijk: Gehechtheden: ons eigen dictatoriale regime.</i>	243
26	Welke rol speelt je lichaam?	247
	<i>Uit de praktijk: Brandstof, hybride of elektrisch?.....</i>	251
27	God is Liefde en vanuit die kracht wordt jouw persoonlijke heelal vormgegeven	255
	<i>Uit de praktijk: Verdwalen in het twijfelwoud</i>	259
28	Leven vanuit je ware identiteit	261
	<i>Uit de praktijk: Ons huwelijk</i>	267
29	Dat wat het verstand te boven gaat	271
	<i>Uit de praktijk: Waar het hart spreekt zwijgt het ego</i>	275

1 Je ware identiteit

Er is iets in jou dat zich al lang meldt. Niet luid, niet eisend, maar onafgebroken.

Een kloppen — niet op een uiterlijke deur, maar op de grens van je bewustzijn.

Je weet dit.

Niet als gedachte, maar als onderstroom.

Je ware identiteit vraagt geen aandacht.

Zij **is** aandacht.

Zij vraagt geen erkenning.

Zij **herinnert**.

Wanneer deze identiteit wordt toegelaten, ontstaat geen extase, maar een stille verwondering.

Niet omdat iets nieuws verschijnt, maar omdat iets ouds zich weer toont als vanzelfsprekend.

Harmonie, vrede en overvloed blijken dan geen doelen, maar natuurlijke toestanden wanneer weerstand wegvalt.

Eeuwigheid verkeerd verstaan

Het verlangen naar eeuwig leven is geen vergissing. Het wordt slechts verkeerd gelezen. Niet de voortzetting van de vorm wordt gezocht, maar de herinnering aan oorsprong.

Zolang de ziel zich primair richt op dit levensveld, zal zij dit verlangen blijven vertalen naar behoud, verlenging en verfraaiing.

Dat streven faalt niet toevallig.

Het **kan** niet slagen.

Eeuwigheid openbaart zich niet binnen de tijd.

Zij verschijnt wanneer de tijd transparant wordt.

De impuls tot eeuwig leven komt niet van buitenaf.
Zij ontspringt in het centrum van je eigen kleine wereld —
de goddelijke kern.

De ziel ontvangt deze impuls en staat voor een keuze:
vertaling naar de dingen van deze wereld of afstemming op
datgene waaruit zij voortkomt.

De oriëntatie van de ziel

De ziel is ontvankelijk. Relationeel. Op eenheid gericht. Haar
onrust ontstaat niet door tekort, maar door **vergeten eenheid**.
Wanneer de ziel nog hoofdzakelijk aardgericht is, zal zij
impulsen vanuit de kern onvermijdelijk vertalen in aardse
termen. Dan ontstaat eigen-wijsheid. Niet als fout, maar als
gevolg van verkeerde afstemming. Daarom is niet gedrag, maar
oriëntatie beslissend. Niet wat je doet, maar waarvandaan je
leeft. Zonder dit onderscheid wordt elke innerlijke impuls
herleid tot verbetering van omstandigheden. Met dit
onderscheid verandert het bestaanspunt zelf.

De omwending

Voorafgaand aan zichtbare harmonie voltrekt zich een
omwending. Niet moreel. Niet religieus. Maar existentieel.
De ziel wendt zich af van exclusieve gerichtheid op het
geschapene en richt zich op de oorsprong. Wanneer de ziel zich
richt op God, herkent zij haar ware identiteit. Niet als idee,
maar als levensveld. Heling volgt dan niet fragmentarisch,
maar structureel. Vrede verschijnt niet omdat zij wordt
nagestreefd, maar omdat blokkades verdwijnen.

Stilte en kernkracht

Werkelijke transformatie ontstaat niet uit activiteit, maar uit stilvallen. Wanneer handelen ophoudt en beweging naar buiten tot rust komt, openbaart zich een diepere stilte. In die stilte wordt niets toegevoegd. Alleen toegelaten. Daar bevindt zich een kernkracht. Geen macht **in** de wereld, maar een macht **over** de wereld. Zij lost problemen niet op. Zij ontnemt hen hun bestaansgrond. Je ware identiteit is geen afspiegeling van God. Zij is God in openbaring binnen jouw kleine wereld. Wanneer je je daarop richt, stroomt haar invloed vanzelf. Niet gestuurd. Niet beheerst. Gedragen.

Keuze en bestemming

De ziel kan kiezen. Altijd. Zij kan zich afstemmen op het actuele levensveld of op het veld van haar oorsprong. Alles wat nodig is, is aanwezig. Niets ontbreekt. Jij bent niet het obstakel, maar het aangrijpingspunt. Niet door wilskracht, maar door toestemming. De aarde is een leerschool. Niet als straf, maar als mogelijkheid. Hier worden polariteiten ervaren om eruit te leren opstijgen.

De kleine wereld

Alles wat zich manifesteert volgt een universeel scheppingsprincipe. De bol. Ook jij bevindt je in zo'n bolvormig veld: je eigen kleine wereld. Deze wereld is geen toeval, maar een schepping met eeuwigheidswaarde.

Ooit vereenzelvigde de goddelijke mens zich met zijn creatie en verloor geleidelijk de directe verbinding met de Geest. Dit patroon herhaalt zich kosmisch. Eén opdracht. Vele vormen. Ook jij draagt het potentieel tot openbaring van de God-Mens. Niet door toevoeging, maar door loslaten.

Mijn ware identiteit

De volledige blauwdruk van de God-Mens is aanwezig in de kern van je eigen kleine wereld, de Godsvonk. Latent, maar intact. Wanneer de ziel zich richt op die Godsvonk openbaart zich haar kernkracht, stromen andere energieën je kleine wereld binnen. Krachtcentra in de kern van ieder atoom herinneren zich hun functie, zo ook de kern van jouw eigen kleine wereld. Door je focus te richten op die Godsvonk komen structuren tot leven die een zijn met haar basis principe, haar oorsprong, het Rijk van God. Die oorsprong en bestemming zorgt er voor dat je kan ingaan, overgaan, in een nieuwe Geest-Ziel-Mens. Niet hier blijven, maar participeren in verheffing — ter glorie van de oorsprong. Niet als prestatie, maar als voltooiing.

Uit de praktijk: Bidden? Ja. Maar hoe?

Het overvalt mij.

Ik zit in de serre in een hangstoel.

Wieg zachtjes heen en weer.

Ik wil bidden.

Maar hoe doe je dat?

Sluit ik mijn ogen?

Vouw ik mijn handen?

Waar richt ik mij op?

Op God, de Schepper?

Mogelijk.

Vader? Verwarrend.

Met dat woord komen onwillekeurig associaties op, waar ik niet op zit te wachten.

Dat gaat hem dus niet worden.

Door het gewieg van de stoel komt er lichamelijk rust over mij, maar er woedt nog wel een storm in mijn hoofd.

*Kan ik wel bidden midden in een storm?
Hoe zorg ik ervoor dat het stopt met al die gedachten?
Ik herinner mij al die adviezen over hoe je rust in je hoofd kunt krijgen.
Zie gedachten als wolken en laat ze maar gewoon aan jouw hemel voorbijtrekken.
Of deze: zie je gedachten als een trein.
Ga met je aandacht tussen de wagonnetjes en probeer daar te blijven.
Praktisch, maar voor nu ben ik te ongedurig.
Ooit heb ik Chi Neng Chi Gung gedaan.
Een soort Tai Chi, maar dan met maar een paar oefeningen.
Eenvoudig te leren en zeer makkelijk om te doen.
Na een tijd werd het doen van die oefeningen een snelle manier om rust te creëren in mijn denken, mijn voelen en mijn lichaam.
Na een tijd hoefde ik helemaal niet meer na te denken.
De bewegingen ontstonden dan als vanzelf.
Zo wil ik ook bidden.
Een gebed dat helemaal uit mijn wezen voortkomt.
Dat ik het gebed ben.
Dan ga ik niet meer bidden, maar het gebed ontstaat als het ware in en tijdens de dingen die ik doe.
Ja, zo wil ik dat mijn gebed zich voltrekt.
Dan nog waar het over gaat.
Minder leed op de wereld, minder leed in mijn wereld?
Betere vooruitzichten voor mijn kinderen?
Mijzelf onthechten?
Meer vreugde in het leven?
Een simpele wens leidt tot een warboel aan wensen.
Ik wil bidden en uiteindelijk kom ik erop dat er bij mij een groot verlangen naar bevrijding leeft.
Een verlangen dat zo groot is dat het mijn hele denken overhoophaalt.
Een verlangen naar bevrijding, niet alleen voor mijzelf, maar vooral voor alle mensen om mij heen.*

Een verlangen ook dat wij, jij en ik, kunnen leven in een wereld waar sprake is van het volgen van de natuurlijke gang van zaken.

Dat het leven vanzelf spreekt.

Wat ik opvallend vind, is dat deze, onze natuur altijd streeft naar herstel, helen.

Maar dat wij als mens dit proces steeds weer verstoren.

Dan ontstaat er zomaar iets dat ik 'mijn gebed' noem.

Mijn gebed

Ik richt mij tot U, o God, mijn Schepper.

Bij voorbaat dank dat U altijd bereikbaar bent, dat ik niet vooraf een afspraak moet plannen.

Dat geen secretariaat uw agenda beheert en er bij U geen lijfwachten voor de deur staan.

Dat U mij neemt zoals ik ben.

Mijn wens is heelwording.

Ik stel mij geheel ter beschikking om dat te bewerkstelligen.

*Geef mij iets praktisch,
wat ik kan doen.*

*Iets begrijpelijks,
waar ik naar kan streven.*

Iets met handen en voeten.

Iets eenvoudigs dat ik zelf had kunnen bedenken en waar ik een gevoel bij heb.

Iets dat met weinig woorden gezegd kan worden.

Als tegenprestatie verklaar ik weer mijn liefde tot U, God, Schepper, mijn Vader.

Ik was U even vergeten, maar dat zal niet meer gebeuren.

In blijde verwachting verblijf ik.

2 Rust in vrede

De onrust die je kent is geen storing. Zij is een signaal. Niet iets wat opgelost wil worden, maar iets wat begrepen wil worden. Je hebt haar verzacht met afleiding, met beweging, met verandering. En telkens keert die onrust terug. Niet omdat je faalt, maar omdat zij niet dáárvandaan komt waar jij haar zoekt. Je zoekt geen rust die afhankelijk is van omstandigheden. Je zoekt rust die **samenvalt met vrede**.

Over rust en dood.

De woorden *rust in vrede* worden uitgesproken bij de dood, alsof vrede pas mogelijk is wanneer het leven eindigt. Maar de dood bevrijdt niet van onrust. Zij verwijdt slechts het lichaam. Wat innerlijk onopgelost is, blijft werkzaam. Zonder lichaam is er geen mogelijkheid van groei- en ontwikkeling van de ziel. Zij heeft dit lichaam nodig. Zij dienst zich te ontwikkelen en het lichaam te gebruiken zoals de rups.

Wat in de ziel leeft, bepaalt het veld waarin zij zich beweegt. Gelijk trekt gelijk aan. Legt zij zich neer bij het rupsenbestaan, dan is zij die rups. Richt ze zich op de belofte van de vlinder dan bereid zij zich voor op dat bestaan.

Rust in vrede is geen postmortale belofte, maar een bewustzijnstoestand die hier gerealiseerd wordt — of niet.

De vergeten opdracht.

De voortdurende spanning ontstaat uit discrepantie tussen wat je leeft en wat je **bedoeld bent te leven**. Er is een opdracht die niet vergeten kan worden, alleen uitgesteld. De opdracht tot groei. Tot verheffing. Tot terugkeer in bewuste verbinding. De impuls daartoe ontspringt in je goddelijke kern. Zelfs wanneer je haar negeert, blijft zij werkzaam. Zij veroorzaakt onrust als herinnering aan oorsprong. Niet als oordeel. Als uitnodiging.

Een andere houding

Rust in vrede, het loslaten van de identificatie met het lichaam, de rups, vraagt geen vlucht, maar de keuze voor een andere oriëntatie. Dit leven is geen last, maar een geschenk dat zich pas toont wanneer het volledig wordt uitgepakt. Wanneer de kiem van je ware identiteit ruimte krijgt, ontvouwt zich een zijnstoestand waarin vrede geen uitzondering is.

Niet later.

Niet elders.

Nu.

En je bent hierin niet alleen.

De Weg wordt door velen gegaan.

Onopvallend.

In uiteenlopende vormen.

Altijd verrassend.

Afstemming en twijfel

Wanneer de ziel zich richt op haar oorsprong, ontstaat resonantie. Maar zolang zij deels aardgericht blijft, produceert zij beelden van hoe dit eruit zou moeten zien. Wanneer de werkelijkheid deze beelden niet bevestigt, ontstaat twijfel. Zie het. Laat het. Blijf gericht. Je beweegt naar een realiteit die het verstand overstijgt. Waakzaamheid is helderheid.

Afgescheidenheid

De wereld is ontstaan om ontwikkeling mogelijk te maken. De mensheid vormt één zijnstoestand gekenmerkt door afgescheidenheidsbewustzijn. Niet afgescheiden van elkaar, maar van de oorsprong. Dit wekt verlangen. Zoektocht. Compensatie. Zelfs het verlangen naar harmonie ontspringt hieraan. Vrij willen zijn van iets is niet hetzelfde als vrij zijn. Vrijheid ontstaat wanneer afgescheidenheid oplost.

Liefde als kracht

In jou leeft het weten dat eenheid mogelijk is. Dat weten komt uit je ware identiteit. Wanneer het ontwaakt, begint Liefde te werken. Niet persoonlijk. Niet sentimenteel. Scheppend. De Lichtbrengers waren geen uitzondering. Zij waren doorlaatbaar. Ook jij kunt zo leven.

Tegen de natuurlijke cyclus in

Leven vanuit je ware identiteit betekent niet meegaan met ontstaan en vergaan. Je bent een tijdelijke bewoner van een kleine wereld met eeuwigheidswaarde. Deze wereld kan de God-Mens openbaren. In principe. De richting wordt bepaald door jouw keuze. Niet door dwang. Door afstemming.

De infrastructuur

Alles is aanwezig.

Wat ontbreekt is geen vermogen, maar richting.

Wanneer je ziel zich richt op de oorsprong, kan de Lichtkracht doorstromen.

Dan wordt de infrastructuur van jouw wezen gebruikt.

Dan wordt groei mogelijk.

De keuze is eenvoudig. Maar existentieel.

Zij vraagt slechts één ding: **afstemming**.

Uit de praktijk: Wekken van de Ziel zonder hulp?

*Het weer tot leven wekken van de Ziel...
Dan heb je het wel over een innerlijke revolutie.
Kun je dat zonder hulp van derden in gang te zetten?*

*Deze vraag werd een keer aan mij gesteld .
Het leidde eerst tot een diepe stilte.
Waarom?
Omdat ik mij deze vraag nooit heb gesteld.*

*Ik was wel op zoek naar antwoorden op vragen over de
bedoeling van het leven.
Maar dan ging ik altijd automatisch die vraag delen.
Dan ging ik boeken lezen.
Gesprekken voeren.
En ik sloot mij soms even of voor langere tijd aan bij een groep.*

*Door die acties kreeg ik altijd een antwoord.
In mijzelf wel te verstaan.
Zo voorkwam ik dat ik ging zitten piekeren.
Daardoor kwam ik en kom ik nog steeds van alles in mijzelf
tegen.
Door deze acties krijg ik meer helderheid over wat mij drijft.*

*Nu terug naar de vraag.
Kan die innerlijke revolutie zonder hulp van derden in gang
gezet kan worden?
Ik heb mij geprobeerd te verplaatsen in de persoon van de
vrager.
Dus stelde ik die vraag bij mijzelf.
Mijn eerste reactie was:
Ja, maar ik heb zo ongeveer zeven miljard collega's op deze
aarde.
Die doen allemaal dingen voor en met mij die ik niet alleen kan.
Ben ik alleen?
Kan ik iets alleen?
Wat mij betreft niet.
Dan gaat het niet alleen om het leven van alle dag.
Ik ben er van overtuigd dat er iets in mij aanwezig is, dat
afwisselend benoemd wordt als Ziel, Roos des Harten,
Oeratoom, Lotus, Tao en vele andere benamingen.
Benamingen die wijzen op een aangrijpingspunt voor die
innerlijke revolutie.*

*Kan ik dat alleen?
Nooit over nagedacht.
Waarom niet?
Ik merk dat ik een aarzeling ervaar om dat op te schrijven:
gemak.
Het is zoveel malen makkelijker het samen te doen.
Ik ben eerlijk gezegd af en toe niet zo bij de les.
Dan heb ik duizend en een andere prioriteiten die ik dan als
behoorlijk belangrijk ervaar.*

*Dan heb ik simpel gezegd hulp nodig om bij de les te blijven.
Maar ook andersom: ik merk dat ik anderen kan bijstaan omdat
die ook hun momenten hebben.*

*Dan speelt er nog wat anders.
Die innerlijke revolutie, zoals dat door degene benoemd werd
die mij die vraag stelde, ervaar ik als een niet zo eenvoudig te
beschrijven, maar wel voelbare vreugde.
Ik vind het fijn die ervaring te kunnen delen.
Daar heb je dan wel weer anderen voor nodig.*

3 Ben jij een eeuwigheidswezen?

De vraag of jij een eeuwigheidswezen bent, is niet eenvoudig te beantwoorden. Niet omdat het antwoord verborgen is, maar omdat het **voorwaardelijk** is. De ziel is niet vanzelfsprekend eeuwig. Zij **kan** het worden.

Tijdelijke openbaring

Je ziel verschijnt bij je conceptie als begeleidende kracht van een tijdelijke openbaring. Niet als eindvorm, maar als mogelijkheid.

Een leven binnen de begrenzingen van dit levensveld en kan zich omvormen tot een leven dat deze begrenzingen overstijgt. Niet automatisch.

Niet door verdienste.

Maar door afstemming.

Deze potentie is ingeschapen. Zij ligt besloten in elk leven.

Harmonie, vrede en vreugde zijn geen beloningen, maar kenmerken van een ander bestaansveld.

Leven als kosmisch principe

Alle leven ontspringt aan de oorsprong. In elk openbaringsveld van het universum wordt leven mogelijk gemaakt binnen specifieke grenzen. Maar in **elk** veld bestaat ook de mogelijkheid tot verheffing naar een bestaansorde van hogere aard. Dit geldt voor sterren en werelden. En het geldt voor jou.

Ziel, lichaam en regie

Wees niet bang voor het verlies van het lichaam. Het lichaam is niet de drager van het leven. Het wordt **bezield**. Het leven stroomt vanuit de ziel het lichaam binnen, niet andersom.